

După-amiaza copiilor terorizați

Am văzut *Noaptea asasinilor* la Teatrul „Sică Alexandrescu” din Brașov într-o după-amiază norocoasă a Festivalului Dramaturgiei Contemporane. Pe măsură ce timpul aluneca, rapid, spre noapte, nici asasinii din piesă nu se mai vedeau a fi tocmai asasini. Să-și fi potrivit regizorul Marius Oltean cadența cu aceea a timpului? Nu cred, căci după-amiezele nu decad în noapte la fel în toate anotimpurile.

Povestea e aceea a unei familii în care cele două fete, Beba și Cuca, și băiatul, Lalo, ajung să nu mai suporte o educație severă, neîndurătoare chiar. Ceea ce și face ca Lalo să declare de la început că i-a ucis pe părinți, eliberându-se astfel pe sine și eliberându-și surorile de o tiranie care le devenise de nesuportat. Tot restul piesei și al spectacolului este un delir al justificărilor, unii în fața altora și fiecare în fața justiției sau a unei familii prietene cu părinții lor, totul însă în închipuirea bolnavă a celor trei personaje inițiale, generatoare ale dramei.

Demis Muraru (*Lalo*), Codruța Ureche (*Cuca*) și Mirela Borș (*Beba*) sunt puși în fața unei partituri dificile, având de interpretat, pe rând, și fără tranziție, câte patru sau cinci alte personaje decât cele în care ni se prezintă inițial: vizitatorii-prieteni cu părinții, judecătorii, martorii, procurorul, ba chiar și pe părinții înșiși.

Piesa spaniolului José Triana a fost clar „citită” și reconstruită de regizorul Marius Oltean, bine secundat de o scenografă debutantă, Agata Moldovan.

Stările paroxistice ale „ucigașului”, în efie, în fond, vom vedea până la urmă, sunt foarte atent controlate de regie și de interpret, înconjurat de surdina pe care o pun, din când în când, surorile personajului său. Finalmente, nici nu mai știi dacă el și-a ucis cu adevărat părinții, care apar în detalii ale fețelor ca niște ferestre, totuși, și cărora li se adresează dur, din când în când, sau totul nu e decât o proiecție a minții sale înfierbântate.

Spectacolul reușește, după părerea mea, să inducă spectatorului puternica tensiune dramatică de pe scena care e la nivelul publicului, lăsând o porțiță deschisă îndoiieli asupra realității crimei, în final, când „ucigașul” sau ucigașul mărturisește că, în fond, el își iubește părinții, așa severi și nedrepti cum sunt ei, sau cum i se par lui.

Subiectul e unul pentru psihanaliză, dar el este trecut, fără pierderi, în zona artisticului. Creație a unor artiști tineri, spectacolul ne îndeamnă să nu-i uităm: regizorul Marius Oltean, scenografa Agata Moldovan, actorii, excelenți, Demis Muraru, Codruța Ureche, Mirela Borș.

A fost o după-amiază când noaptea nu a căzut degeaba.

Foto: Adrian Timar